

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 661/2017-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 179/2009, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 179/2009 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 179/2009 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 303,04 € (slovom tristotri eur a štyri centy) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Emílie Korčekovej, L. Novomeského 25, Pezinok, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2016 doručená s'ťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 179/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo s'ťažnosti, ako aj z predloženého spisového materiálu okresného súdu sp. zn. 7 C 179/2009 vyplýva, že s'ťažovateľka je v procesnom postavení žalobkyne stranou konania o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným postupom Daňového úradu Bratislava III (pri výkone kontroly oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, pozn.). Žalobkyňa sa žalobou podanou okresnému súdu 23. júna 2009 domáha zaplatenia sumy 33 193,91 € ako nemajetkovej ujmy a sumy 37 215,26 € ako škody vzniknutej nevyplatením nadmerného odpočtu DPH za príslušné zdaňovacie obdobie, a to proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Konanie je vinou pasivity, neefektívneho konania, porušenia zásady rýchlosti súdneho konania, ad hoc úkonov súdu s výraznými časovými odstupmi, obštrukciami porušovateľa v úmysle znemožniť jej zastupovanie zvoleným zástupcom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (manžel) na podklade zmyslených a ústave SR odporujúcich tvrdení súdu (nezákonné a svojvoľné rozhodnutie z 23. 09. 2014 č. k. 7 C/179/2009-538, doručené až s výrazným časovým odstupom dňa 30. 03. 2015 (teda po viac ako 6 mesiacoch) je stále po dobu viac ako 7 rokov a 5 mesiacov v nerozhodnutom stave a to aj napriek tomu, že porušovateľ (okresný súd) má od r. 2010 vedomosť o tom, že aj Okresná prokuratúra Bratislava III skonštatovala porušenie zákona v neprospech sťažovateľky pri výkone zmyslenej daňovej kontroly - vid'. oznámenie o podaní protestu prokurátora zo dňa 10. 11. 2010, č. k. Pd 80/10-4...

... konanie o odškodnení trvá neprimerane dlho... a to od 17. 12. 2008 (dátum podania návrhu na predbežné prerokovanie nároku ministerstvu financií, pozn.), teda ku dňu podania tejto sťažnosti už viac ako 7 ROKOV, 10 MESIACOV a 29 DNÍ, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné... najmä ak je spoľahlivo preukázané, že v danej veci mohol a mal porušovateľ meritórne rozhodnúť minimálne po 10. 11. 2010 (protest prokurátora proti opatreniu o poverení vykonať daňovú kontrolu u sťažovateľky pre dve zamestnankyne Daňového úradu Bratislava III, pozn.), k čomu však v dôsledku nekonzistentného a nesúrodého konania porušovateľa nedošlo a to všetko nie vinou sťažovateľky. K predĺženiu konania prispel výraznou mierou samotný porušovateľ, keď ústavne nekonformne (bez náhodného výberu počítačom) pridelil vec novej sudkyňi, ktorá nezabezpečila urýchlené prejednanie veci a jej rozhodnutie, pričom v období od 12. 04. 2014 do 15. 01. 2015, kedy sa splnomocnený zástupca sťažovateľky nachádzal vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS [REDAKOVANÉ]... porušovateľ so sťažovateľkou riadne nekonal. Naopak sa dopustil účelovej obštrukcie v úmysle znemožniť zastupovanie sťažovateľky jej splnomocneným zástupcom [REDAKOVANÉ], keď ničotným a ústavne nekonformným, riadne neodôvodneným uznesením č. k. 7 C/179/2009-538 zo dňa 23. 09. 2014, doručené až dňa 30. 03. 2015 (po viac ako 6-ich mesiacoch) arbitrárne a svojvoľne rozhodol, že nepripúšťa, aby v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7 C/179/2009 navrhovateľa zastupoval [REDAKOVANÉ] ako všeobecný zástupca.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31. 03. 2016 zrušil svojvoľné uznesenie a vec vrátil porušovateľovi na ďalšie konanie, zrušujúce uznesenie bolo porušovateľovi doručené krajským súdom dňa 05. 04. 2016, porušovateľ ho doposiaľ nedoručil sťažovateľke...

Teda rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave... nedoručil sťažovateľke ani keď o jeho doručenie opakovane žiadala..., pričom porušovateľ má vedomosť, že toto rozhodnutie je nezákonné a protiústavné, keďže ním nebolo rozhodnuté o odvolaní všeobecného zástupcu [REDAKOVANÉ] zo dňa 31. 03. 2015 vzhľadom na špecifikum veci, hoc malo a muselo byť, keďže sťažovateľke a všeobecnému zástupcovi [REDAKOVANÉ] bola rozhodnutím porušovateľa č. k. 7 C/179/2009-538 zo dňa 23. 09. 2014 a Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co/332/2015-555 zo dňa 31. 03. 2016 odňatá možnosť riadne konať pred súdom...

Sťažovateľka sa na prietahoch a nezákonných rozhodnutiach v konaní, majúcich za následok „umelé“ predĺženie kompenzačného konania vinou porušovateľa a jeho svojvôle, nepodieľala...

Stav právnej neistoty sťažovateľky o výsledok konania stále na prvom stupni doposiaľ trvá...

Vec je dľa sťažovateľky po právnej a skutkovej stránke jednoduchá, nezložitá, najmä ak aj z výsledkov následného prieskumu Okresnej prokuratúry v Bratislave III č. k. Pd 80/10-4 z 19. 10. 2010 (teda po podaní kompenzačnej žaloby dňa 23. 06. 2009...) je nesporné, že správca dane porušil zákon v neprospech sťažovateľky... a že bol podaný protest prokurátora..., teda že tu nebol dôvod na ďalšie neefektívne a nesúrodé konanie zo strany porušovateľa, ktorému bola táto rozhodujúca okolnosť známa po 10. 11. 2010, teda mohol a mal vo veci rozhodnúť a tým odstrániť stav právnej neistoty sťažovateľky...

Vec má pre sťažovateľa mimoriadny význam a to aj s akcentom na to, čo je pre sťažovateľa „v hre“...»

Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného

súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 7 000 € a úhradu trov konania v sume 303,04 €.

Požadované finančné zadosťučinenie sťažovateľka odôvodňuje takto:

„Vec má pre sťažovateľku mimoriadny význam...“

Dľa sťažovateľky je ňou uplatnená výška primeraného zadosťučinenia v sume 7 000,- EURO primeraná a spravodlivá, súladná s rozhodovacou praxou ESLP v prípade kompenzačných vecí proti Slovenskej republike, teda 1.000,- EURO a viac za každý rok stavu právnej neistoty sťažovateľa o výsledok kompenzačného konania o odškodnení obete porušenia práva zo strany Slovenskej republiky, čo judikoval aj Najvyšší súd SR (uznesenie č. k. 6 Cdo 193/2011 zo dňa 25. apríla 2012), ktorý sa prihlásil k rozhodovacej praxi štrasburských orgánov.

Sťažovateľka tvrdí, že je nad'alej obeťou porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Pred predbežným prerokovaním veci sa na výzvu ústavného súdu k sťažnosti vyjadril podpredseda okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 3034/2017 z 30. januára 2017, v ktorom sa uvádza:

«Dňa 07. 10. 2015 podal sťažovateľ sťažnosť na prietahy v súdnom konaní pod sp. zn. 7 C/179/2009, zapísanú pod Spr. 2252/2015, ktorá bola dňa 28. 10. 2015 vyhodnotená ako nedôvodná. Dňa 07. 09. 2016 podal sťažovateľ sťažnosť na porušovanie práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v právnej veci sp. zn. 7 C/179/2009, zapísanú pod Spr. 2286/2016, ktorá bola dňa 02. 12. 2016 vyhodnotená ako nedôvodná. Dňa 19. 11. 2016 podal sťažovateľ sťažnosť na porušovanie práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v právnej veci sp. zn. 7 C/179/2009, zapísanú pod Spr. 2321/2016, ktorá bola dňa 02. 12. 2016 vyhodnotená ako neprípustná, nakoľko smerovala najmä na procesný postup v individuálnom súdnom konaní.

Vychádzajúc zo spisového materiálu a prehľadu jednotlivých úkonov mám za to, že v predmetnom konaní sp. zn. 7 C/179/200, ide o skutkovo a právne zložitú vec, s poukazom na množstvo svedkov navrhnutých žalobcom a listinných dôkazov, čo vyplýva

aj z tvrdenia zákonnej sudkyne. Tiež mám za to, že predĺženie konania zaviniť najmä žalobca, ktorý osemkrát ospravedlnil svoju účasť na pojednávaníach, na ktoré bol riadne predvolaný a to či už zo zdravotných alebo osobných dôvodov (dňa 12. 04. 2010, 08. 11. 2010, 14. 03. 2011, 16. 06. 2011, 17. 10. 2011, 14. 01. 2013, 05. 09. 2013, 30. 01. 2017).

Zároveň mám za to, že zákonná sudkyňa Mgr. Mgr. Miriam Plavčáková vo veci a priebežne koná a to bez zbytočných prietahov a preto sťažnosť (ústavnú sťažnosť), týkajúca sa prietahov v konaní považujem za nedôvodnú, čo vyplýva aj z prehľadu jednotlivých úkonov súdu. Toho času súd vykonáva v tejto veci úkony spojené s dovoľaním žalobcu voči rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k.: 10 Co/332/2015-555 zo dňa 31. 03. 2016.

Záverom si taktiež dovoľujem upriamiť pozornosť na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 579/2015 v prospech rovnakého sťažovateľa, kde Ústavný súd Slovenskej republiky na strane 10 odôvodnenia dospel k záveru, že na Ústavný súd Slovenskej republiky bolo v tej dobe evidovaných 117 sťažností rovnakého sťažovateľa ako aj k tomu, že charakter predmetných podaní „vykazuje v súhrne aj s poukazom na prístup sťažovateľa v jednotlivých konaniach všeobecných súdov účelové využívanie procesných práv v záujme vyslovenia porušenia už uvedených jeho práv a následného priznania finančného zadosťučinenia“. Na vysvetlenie dodávam, že žalobca vo si viacerých konaniach uplatňuje náhradu škody voči štátu z rovnakého nesprávneho úradného postupu a spis namietaného konania súčasne, často aj na viaceré súdy, nie je možné pripojiť aj počas viacerých rokov.

... žiadam, aby súd zvážil dôvodnosť a primeranosť finančného zadosťučinenia a nepriznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v celej uplatnenej výške s poukazom na to, že tohto času súd priebežne koná.»

Prílohu vyjadrenia tvorí aj vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá k veci v podstatnom uvádza:

„Vo veci bolo vytýčených celkovo 16 pojednávaní, z ktorých

- jedno sa nekonalo z dôvodov na strane súdu (PN zákonného sudcu)

- jedno sa nekonalo z dôvodov na strane žalovaného

- 8 sa nekonalo z dôvodov na strane žalobcu (21. 4. 2010, 8. 11. 2010, 14. 3. 2011, 16. 06. 2011, 17. 10. 2011, 14. 1. 2013, 5. 9. 2013, 30. 1. 2017; posledné pojednávanie muselo byť zrušené z dôvodu podaného dovolania podľa môjho názoru smerujúceho voči dôvodom rozhodnutia)

- 6 pojednávani sa uskutočnilo, avšak:

- pojednávanie uskutočnené dňa 11. 1. 2010 bolo odročené aj z dôvodu správania žalobcu, ktorý na tomto pojednávaní navrhol vykonanie ďalších dôkazov a vypočutie svedkov, ktoré dôkazy mohol navrhnuť aj skôr

- pojednávanie uskutočnené dňa 1. 7. 2010 bolo odročené aj z dôvodu správania žalobcu, ktorý na tomto pojednávaní navrhol ďalších svedkov, ktorých vypočutie mohol navrhnuť aj skôr

- pojednávanie 1. 3. 2012 bolo odročené pre neprítomnosť svedkov navrhnutých žalobcom ako aj 2 dôvodu, že žalobca na tomto pojednávaní navrhol výsluch ďalšieho svedka.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že jedenásť z vytýčených pojednávaní bolo odročené úplne alebo čiastočne z dôvodov na strane žalobcu, tri pojednávania aj pre neprítomnosť svedkov navrhnutých žalobcom.

Poukazujem aj skutočnosť, že vzhľadom na množstvo svedkov a listinných dôkazov označených stranami sa jedná o skutkovo náročnú vec. O predĺženie konania na viac ako 7 rokov sa prevažnej časti pričínil žalobca a to okrem neúčasti na vytýčených pojednávaniach aj tým, že na začiatku konania, v čase keď ešte nebol zastúpený neuviedol súdu adresu na doručovanie písomností a z ním označenej adresy sa opätovne vrátili písomnosti súdu ako neprevzaté. Následne túto skutočnosť neoznámil ani vo vzťahu k obdobiu 12. 04. 2014 - 15. 1. 2015, kedy bol aj podľa vedomostí súdu aj podľa textu ústavnej sťažnosti vo väzbe a teda aj v tomto období sa vrátila súdu zásielka ako nedoručená.“

Z priloženého spisového prehľadu vyplýva tento procesný postup v konaní, ktorý ústavný súd overil jeho porovnaním s obsahom spisu okresného súdu a pre účely ďalšieho konania z neho vychádzal:

- «1. Dňa 23. 6. 2009 bolo Okresnému súdu Bratislava I doručená žaloba [REDACTED] [REDACTED] proti SR v zastúpení MF SR o náhradu škody .
2. Výzvou zo dňa 25. 6. 2009 bol žalovaný vyzvaný na vyjadrenie sa k žalobe. Predmetná výzva bola žalovanému doručená dňa 26. 6. 2009.
3. Dňa 13. 7. 2009 doručil súdu žalovaný svoje vyjadrenie sa k žalobe.
4. Následne 29. 6. 2009 bolo vyššie uvedené vyjadrenie doručované žalobcovi na vedomie. Predmetná zásielka sa súdu dňa 6. 8. 2009 vrátila ako nedoručená z dôvodu adresát neznámy.
5. Dňa 26. 8. 2009 nariadil zákonný sudca termín pojednávania na 11. 1. 2010. Predvolanie súd doručoval žalobcovi na adresu jeho sídla v OR ako i konateľovi žalobcu. Predvolanie na TP adresované žalobcovi sa súdu dňa 10. 12. 2009 vrátilo ako nedoručené z dôvodu adresát neznámy.
6. Dňa 11. 1. 2010 bolo vo veci otvorené pojednávanie. Odročené bolo na 12. 4. 2010 s tým, že súd bude volať svedkov.
7. Výzvou zo dňa 10. 2. 2010 vyzval súd Daňové riaditeľstvo SR na zaslanie kópie spisu vzťahujúceho sa ku kontrole druhého štvrtroka 2007 odpočtu DPH spoločnosti [REDACTED].
8. Dňa 4. 2. 2010 doručil žalobca súdu procesný návrh na vykonanie dôkazu, ktorým navrhol aby súd vo veci nariadil znalecké dokazovanie.
9. Dňa 12. 4. 2010 (v deň pojednávania) doručil žalobca súdu ospravedlnenie z neúčasti na TP a požiadal o odročenie z dôvodu PN. Doklad o PN bol vystavený dňa 5. 2. 2010.
10. Pojednávanie dňa 12. 4. 2010 bolo odročené na 1. 7. 2010.
11. Dňa 1. 7. 2010 sa vo veci konalo pojednávanie. Odročené bolo na 8. 11. 2010.
12. Dňa 1. 7. 2010 dal zákonný sudca pokyn na procesný postup vo veci.
13. Výzvou zo dňa 10. 9. 2010 vyzval súd Daňové riaditeľstvo SR na doručenie internej smernice.
14. Výzvou zo dňa 10. 9. 2010 vyzval súd Daňový úrad BA III na doručenie administratívneho spisu.
15. Dňa 25. 8. 2010 doručil žalobca súdu návrh na predvolanie a vypočutie svedkov.

16. Dňa 6. 9. 2010 bola súdu doručená žiadosť žalobcu na vykonanie dôkazu, ktorou požiadal o predvolanie a vypočutie svedkov a nariadenia znaleckého dokazovania.

17. Pre neprítomnosť žalovaného a na návrh žalobcu súd pojednávanie konané dňa 8. 11. 2010 odročil bez prejednaní veci na termín 16. 12. 2010.

18. Dňa 16. 12. 2010 sa konalo pojednávanie vo veci. Pojednávanie bolo odročené na 14. 3. 2011.

19. Dňa 14. 3. 2011 (v deň pojednávania) bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti žalobcu. Požiadal aby súd svedkov v jeho neprítomnosti nevypočúval a požiadal o odročenie. Pojednávanie bolo odročené bez prejednaní veci 16. 6. 2011.

20. Dňa 2. 6. 2011 bolo súdu doručené ospravedlnenie žalovaného z pojednávania vytýčeného na 16. 6. 2011 so žiadosťou o odročenie.

21. Dňa 6. 6. 2011 bolo súdu doručené ospravedlnenie žalobcu z TP vytýčeného na 16. 6. 2011 so žiadosťou o odročenie.

22. Pojednávanie dňa 16. 6. 2011 bolo odročené na 17. 10. 2011.

23. Dňa 17. 10. 2011 (v deň pojednávania) bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní žalobcu so žiadosťou o odročenie z dôvodu práceneschopnosti. Doklad o PN bol vystavený dňa 7. 9. 2011.

24. Pojednávanie dňa 17. 10. 2011 bolo odročené bez prejednaní veci na 1. 3. 2012.

25. Dňa 1. 3. 2012 sa konalo pojednávanie vo veci. To bolo odročená na 14. 6. 2012 s tým, že budú volaní žalobcom navrhovaní svedkovia.

26. Dňa 4. 4. 2012 požiadal súd o zapožičanie spisu sp. zn. 55 Cbi/190/2001, 38 K/131/1996

27. Dňa 11. 4. 2012 požiadal súd Daňový úrad Bratislava o oznámenie adresy žalobcom navrhovaného svedka.

28. Dňa 14. 6. 2012 sa konalo pojednávanie vo veci. To bolo odročená na 5. 11. 2012 s tým, že budú volaní žalobcom navrhovaní svedkovia.

29. Dňa 5. 11. 2012 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 14. 1. 2013 s tým, že bude volaný žalobcom navrhovaný svedok.

30. Dňa 10. 1. 2013 doručil žalovaný súdu ospravedlnenie z neúčasti na TP s tým, že trvá na tom, aby súd konal a rozhodol bez jeho účasti.

31. Dňa 14. 1. 2013 (v deň pojednávania) doručil žalobca súdu ospravedlnenie z neúčasti na pojednávaní pre náhle zhoršenie zdravotného stavu a požiadal o odročenie.

32. Súd pojednávanie dňa 14. 1. 2013 odročil na 18. 4. 2013.

33. Dňa 16. 4. 2013 súd žalobcovi oznámil, že TP dňa 16. 4. 2013 bude zrušený pre PN zákonného sudcu, pričom nový TP bude stanovený na 5. 9. 2013.

34. Dňa 2. 9. 2013 doručil žalobca ospravedlnenie z neúčasti na pojednávaní dňa 5. 9. 2013 so žiadosťou o odročenie TP.

35. Súd pojednávanie dňa 5. 9. 2013 odročil na neurčito.

36. Dodatkom č. 17 k rozvrhu práce na rok 2013 zo dňa 30. 10. 2013 bola vec prerozdelená do oddelenia sudkyne Mgr. Mgr. Miriam Plavčákovej.

37. Dňa 30. 7. 2014 dala zákonná sudkyňa pokyn kancelárii, aby bola vec predložená VSÚ za účelom preverenia, či v „C“ konania podľa čl. 530-532 nevystupuje všeobecný zástupca žalobcu opätovne ako všeobecný zástupca, v kladnom prípade aby VSÚ rozhodol podľa § 27 ods. 2 OSP.

38. Uznesením zo dňa 23. 9. 2014, č. k. 7 C/179/2009-538 súd nepripustil aby v konaní žalobcu zastupoval všeobecný žalobca [REDACTED]. Predmetné rozhodnutie súd doručoval všeobecnému zástupcovi a žalobcovi. Zásielka adresovaná zástupcovi sa súdu dňa 7. 11. 2014 vrátila ako nedoručená v odbernej lehote. Zásielka adresovaná žalobcovi sa súdu dňa 22. 12. 2014 vrátila nedoručená s oznámením adresát neznámy.

39. Dňa 4. 3. 2015 dal sudca pokyn aby vyššie uvedené uznesenie bolo opätovne doručované všeobecnému zástupcovi, ktorý sa v čase doručovania nezdržoval na adrese doručenia a žalovanému.

40. Dňa 31. 3. 2015 doručil žalobca odvolanie voči uzneseniu zo dňa 23. 9. 2014, č. k. 7 C/179/2009-538.

41. Dňa 14. 4. 2015 dal sudca pokyn na doručenie vyššie uvedeného odvolania žalovanému na vedomie. Následne predkladacou správou zo dňa 19. 6. 2015 bola vec dňa 14. 8. 2015 predložená na odvolací súd.

42. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31. 3. 2016, č. k. 10 Co/332/2015-555 napadnuté uznesenie zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

43. Dňa 4. 7. 2016 vytýčil TP na 21. 11. 2016.

44. Výzvou zo dňa 17. 10. 2016 vyzval sudca žalobcu na oznámenie skutočností, ku ktorým žiada vypočúť doposiaľ nevypočutých svedkov.

45. Dňa 10. 11. 2016 doručil žalovaný ospravedlnenie z neúčasti na TP dňa 21. 11. 2016 a navrhol pojednávanie odročiť.

46. Súd žiadosť o odročenie pojednávania vyhodnotil ako dôvodnú a dňa 16. 11. 2016 oznámil stranám, že nové pojednávanie sa bude konať dňa 31. 1. 2017.

47. Pojednávanie dňa 21. 11. 2016 bolo odročené na 30. 1. 2017.

48. Podaním doručeným súdu dňa 21. 12. 2016 podal žalobca dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu zo dňa 31. 3. 2016, č. k. 10 Co/332/2015-555.

49. Dňa 16. 1. 2017 dal sudca pokyn na zrušenie TP vytýčeného na 30. 1. 2017 z dôvodu podaného dovolania.»

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 661/2017-22 z 24. októbra 2017 ju prijal na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie po predchádzajúcej výzve ústavného súdu predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 3034/2017 z 23. novembra 2017 oznámila, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania. Prílohu tohto podania tvorí vyjadrenie zákonnej sudkyne k ďalšiemu priebehu napadnutého konania, z ktorého vyplýva, že:

„... vo veci boli od 27. 1. 2017 uskutočnené nasledujúce úkony súdu a strán sporu:

- dňa 17. 02. 2017 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k dovolaniu
- dňa 27. 2. 2017 žalobca vzniesol námietku zaujatosti konajúceho sudcu
- dňa 03. 04. 2017 bol spis sp. zn. 7 C/179/2009 vrátený z ÚS SR
- dňa 07. 04. 2017 súd rozhodol o vrátení súdneho poplatku, oznámil žalobcovi, ako vyhodnotil vznesenú námietku zaujatosti, dal pokyn na doručenie vyjadrenia k dovolaniu dovolateľovi, vrátane poučenia v dovolacom konaní - listiny prebraté dovolateľom dňa 10. 05. 2017, napriek expedovaniu 18. 04. 2017 (pravdepodobne ku koncu úložnej lehoty)

- dňa 28. 07. 2017 vypracovaná predkladacia správa a dňa 1. 08. 2017 spis doručený na NS SR na rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa

- dňa 16. 08. 2017 - rozhodnutie NS SR o dovolaní - dovolanie odmietnuté pre jeho neprípustnosť

- dňa 24. 08. 2017 - spis vrátený tunajšiemu súdu

- dňa 25. 08. 2017 - úprava sudcu na doručenie rozhodnutia NS SR procesným stranám + súčasne vytýčené pojednávanie na 26. 10. 2017

- dňa 16. 10. 2017 - žiadosť sťažovateľa o odročenie pojednávania

- dňa 23. 10. 2017 - vyhodnotenie žiadosti o odročenie pojednávania + určenie ďalšieho termínu pojednávania na 11. 12. 2017

- dňa 26. 10. 2017 - odročenie pojednávania, na ktorom sa zúčastnil žalovaný - ten požiadal súd o zmenu určeného pojednávania z dôvodu, že v stanovenom termíne sa bude nachádzať mimo územia SR; súd určil ďalší termín pojednávania na 05. 02. 2018

- dňa 31. 10. 2017 - úprava sudcu zaslanie predvolania na TP procesným stranám
K uvedenému si dovoľím uviesť

Od januára tohto roka sa sťažovateľ podľa môjho názoru výrazne pričínil o ďalšie predĺženie konania podaním dovolania, ktoré bolo NS SR vyhodnotenú ako neprípustnú ako aj žiadosťou o odročenie vytýčeného pojednávania.

Je pravdou, že procesná strana je oprávnená využívať všetky procesné prostriedky, ktoré jej poskytuje zákon, avšak podľa môjho názoru, predĺženie konania z uvedeného dôvodu nemožno pričítať na ťarchu konajúceho súdu.“

Následne ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky, aby sa vyjadrila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 3034/2017 z 30. januára 2017 a 23. novembra 2017 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právna zástupkyňa sťažovateľky podaním zo 14. decembra 2017 oznámila ústavnému súdu, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci a oznámila zmenu termínu pojednávania okresného súdu vo veci.

Vzhľadom na oznámenia predsedníčky okresného súdu a právnej zástupkyne sťažovateľky ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník

obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ako aj z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktoré tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov. Avšak v konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu je dôvodný záver o skutkovej zložitosti veci, ktorá vyplýva z množstva navrhovaných dôkazných prostriedkov, ako aj početnosti súvisiacich konaní sťažovateľky, ktorá objektívne spôsobuje predĺženie konania pre potrebu pripájania súdnych a administratívnych spisov na rôznych súdoch (pozri k tomu závery ústavného súdu vyslovené vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 579/2015). Ústavný súd prihliadol aj k predmetu napadnutého konania, ktorým sa všeobecné súdy majú v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva zaoberať prioritne.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu zistil, že sťažovateľka výrazným spôsobom prispela k predĺženiu napadnutého konania, keďže v dôsledku dôvodov na strane sťažovateľky boli zmenené termíny alebo odročené pojednávania v súhrne v dvanástich prípadoch. Aktívne využívanie opravných prostriedkov, ktoré má k dispozícii účastník konania (napr. podávanie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov proti procesnému uzneseniu o nepripustení zastúpenia všeobecným zástupcom) a s tým spojené predĺženie konania v dôsledku potreby predloženia veci odvolaciemu a dovolaciemu súdu, síce nemôže byť hodnotené v neprospech sťažovateľky, avšak ani súd nenesie zodpovednosť za tým spôsobené objektívne predĺženie konania. Ústavný súd taktiež zohľadnil aj predĺženie napadnutého konania spôsobené ťažkosťami s doručovaním súdnych zásielok sťažovateľke v počiatočnom štádiu konania pre neoznámenie adresy na doručovanie a neoznámenie pobytu konateľa spoločnosti vo väzbe.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Z popísaného priebehu napadnutého súdneho konania vyplýva, že okresný súd v konaní nebol nečinný, nariadil množstvo pojednávanií, z ktorých väčšina bola zmarená neúčastou, resp. nedostatočnou súčinnosťou sťažovateľky. Zároveň však ústavný súd konštatuje, že okresný súd nevyužil jemu dostupné poriadkové opatrenia na zabezpečenie účasti sťažovateľky na pojednávaniach, čo treba pripísať na ťarchu okresného súdu a kvalifikovať ako neefektívny postup v napadnutom konaní.

Ústavný súd preto aj s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania (viac ako 7 rokov ku dňu podania sťažnosti) a zistenú neefektívnu činnosť okresného súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo

sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 179/2009 konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľka sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 7 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý

spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Významnou súčasťou zadosťučinenia sťažovateľky je už samotné deklarovanie porušenia jej práv, ako aj vyslovený príkaz na konanie v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov.

Na základe uvedeného ústavný súd zohľadňujúc na jednej strane doterajšiu zjavne neprimeranú dĺžku napadnutého konania a na druhej strane prihliadajúc na to, že sťažovateľka svojím správaním v napadnutom konaní rozhodujúcou mierou prispela k jeho predĺženiu, dospel k záveru, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci bude spravodlivé a primerané priznanie finančného zadosťučinenia len v sume 1 000 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

V.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka si sťažnosťou uplatnila nárok na úhradu trov konania v sume 303,04 € za dva úkony právnej služby.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním. Úhradu priznal za dva uplatnené úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie

sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Tarifná odmena za každý úkon vykonaný v roku 2016 predstavuje sumu 143 €, čo spolu činí 286 €, a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za dva úkony v sume 8,58 €, čo spolu predstavuje sumu 303,16 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke nárok na úhradu trov konania v uplatnenom rozsahu, t. j. 303,04 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2018